

Arrest

nr. 125 845 van 20 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter X, op 3 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 26 september 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 28 oktober 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beroepen hiertegen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 2 februari 2012 bij arresten nrs. X en X.

1.2. Op 12 december 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarbij

medische elementen in hoofde van hun minderjarige dochter werden aangehaald. Deze aanvraag wordt op 24 april 2012 ontvankelijk verklaard. Op 26 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing wordt door de Raad verworpen op 20 juni 2014 bij arrest nr. 125 844.

1.3. Op 18 maart 2014 wordt beslist tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan verzoekers op 19 maart 2014 in kennis worden gesteld. De motieven luiden voor beiden bevelen als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : xx

voornaam : xx

(...)

nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30 september 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 02 februari 2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen. Zij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, indien blijkt dat verzoekers op het grondgebied van het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

De Raad dient echter op te merken dat er gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Steeds dient te worden onderzocht of verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna:

het EVRM; cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in de artikelen 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet.

Hoewel de gemachtigde op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen is gebonden om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116 003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (*Parl.St.*, 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid (RvS 24 april 2014, nr. 10.457 (c)).

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en van het billijkheids- en evenredigheidsbeginsel. Het middel wordt toegelicht als volgt:

"4.1.1.

In datum van 18 maart 2014 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) werd aan de verzoekende partij en, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1 en stuk 2, bijlage 13quinquies).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partijen met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." (art. 74/13 Vw.)

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden. gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) Het belang van het kind;*
 - b) Het familie - en gezinsleven;*
 - c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement. "*
- (artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).*

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in datum van 30 september 2011 en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in datum van 2 februari 2012 een negatieve beslissing hebben genomen, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

In de bestreden beslissingen wordt er op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij en, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt.

De derde verzoekende partij is ernstig ziek. Immers, bij de derde verzoekende partij werd in juli 2011 de diagnose van een kwaadaardige bottumor - type hooggradig osteosarcoom van de rechter fémur gesteld. In augustus 2011 werd de derde verzoekende partij doorverwezen naar België voor verderzetting van de behandeling, omdat de medische zorg in Kosovo onbetaalbaar is en bovendien ontoereikend.

Niettegenstaande de therapie werd beëindigd in april 2012, heeft de derde verzoekende partij ten gevolge van haar medische kwalen een blijvende behandeling en opvolging nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden.

Het osteosarcoom is een kwaadaardige bottumor uitgaande van het bot. Karakteristiek van deze tumor is dat de kankercellen bot (botschors) produceren. 'Osteo' betekent bot en 'sarcoom' is een benaming voor een groep maligne (kwaadaardige) tumoren. Het is de meest frequent voorkomende bottumor (dus geen uitzaaiing van een andere vorm van kanker). Een van de eerste klachten is pijn meestal ook s' nachts en in rust. De pijn zit meestal in of rond het bot. Soms treedt er een zwelling op. Als deze dicht bij het gewricht is kan er een functiebeperking ontstaan. Tevens kan een spontané botbreuk optreden door de aantasting van het bot (=pathologische fractuur). De duur van de symptomen is wisselend, van enkele weken tot enkele maanden.¹

Bovendien kan men niet uit het oog verliezen dat zowel de medische regularisatieaanvraag dd. 24 april 2012 oorspronkelijk ontvankelijk werd bevonden.

Hieruit kan men afleiden dat de aandoeningen alwaar de derde verzoekende partij aan lijdt, wel degelijk ernstig zijn. Ten onrechte heeft de verwerende partij de medische regularisatieaanvraag ongegrond bevonden. De beroepsprocedure tegen deze ongegronde beslissing betreffende de medische regularisatieaanvraag dd. 26 februari 2014 (kennisgeving 5 maart 2014) is op heden nog steeds hangende.

De toestand van de verzoekende partijen in het land van herkomst in precair, dit om er geen medische behandeling voorhanden is. Ook met deze specifieke omstandigheid werd geen rekening gehouden.

Dat de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen recent werd afgewezen als ongegrond, ontslaat bijgevolg de verwerende partij niet van z'n plicht om op het vlak van het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren.

Echter, elke motivering en verwijzing naar de feiten ontbreekt in de bestreden beslissingen (stuk 1 en stuk 2). De formele motiveringsverplichting is geschonden.

4.1.2.

De gezondheidstoestand van de derde verzoekende partij is allesbehalve. De derde verzoekende partij had, zoals reeds gezegd, een osteosarcoom in haar rechter dijbeen. Zij werd hiervoor geopereerd en de chemotherapie werd opgestart in Kosovo, maar de verderzetting van de chemotherapie gebeurde in België volgens het Erasmospotocol. Vanaf augustus 2011 werd de derde verzoekende partij behandeld op de afdeling pediatrie hemato/oncologie van het UZ te Gent behandeld. De therapie werd beëindigd in april 2012, doch een adequate medische opvolging is noodzakelijk.

De derde verzoekende partij wordt al jaren medisch opgevolgd en behandeld door verschillende dokters. Een adequate en nauwgezette medische follow - up en behandeling blijft dus noodzakelijk!

Dit is noodzakelijk teneinde een herval te vermijden. Immers, de genezingskans van een hooggradig osteosarcoom bedraagt 65 %, dus 35 % kans op een herval van ziekte binnen de 5 jaar na diagnose. Genezing bij een herval is zeker mogelijk, op voorwaarde dat het herval tijdig wordt vastgesteld, en een onmiddellijke adequate aanpak gebeurt (doorgaans chirurgische resectie, al dan niet gevolgd door chemotherapie) (stuk 4, medisch verslag dd. 11 maart 2014 Prof. Dr. Catharina Dhooge (kliniekhoofd Kinderhemato - oncologie en Prof. Dr. Geneviève Laureys, afdelingshoofd Kinderhemato - oncologie). Deze behandeling en adequate aanpakken zijn in het land van herkomst niet mogelijk (zie hierna).

De derde verzoekende partij ondergaat per 2 — 3 maand contrôle — onderzoeken ivm de opvolging van haar ziekte, hetgeen ook blijkt uit de talrijke medische verslagen die aan de verwerende partij werden bezorgd. Verder wordt de derde verzoekende partij eveneens medisch opgevolgd voor een doorgemaakte hepatitis B infectie en zij heeft eveneens nog nood aan verdere revalidatie (stuk 4, medisch verslag dd. 11 maart 2014 Prof. Dr. Catharina Dhooge (kliniekhoofd Kinderhemato - oncologie en Prof. Dr. Geneviève Laureys, afdelingshoofd Kinderhemato - oncologie).

Dr. Dhooge besluit dat het absoluut wenselijk is dat de derde verzoekende partij goed opgevolgd wordt. "Het is absoluut wenselijk dat patiënte goed opgevolgd wordt. De opvolging dient zeker nog tot de zomer van 2016 te gebeuren, en bij voorkeur nog langer. Ik durf heden stellen dat patiënte nog steeds een reëel risico heeft op herval van ziekte en derhalve een risico inhoudt voor het leven. Patiënte en haar familie hebben de ontoereikendheid van de medische zorg in hun thuisland aan den lijve ondervonden en werden door een arts specialist naar hier gestuurd. Omwille van deze redenen durf ik U vriendelijk vragen om de eerdere weigering voor verder verblijfsvergunning alsnog te herzien. "

(stuk 4, medisch verslag dd. 11 maart 2014 Prof. Dr. Catharina Dhooge (kliniekhoofd Kinderhemato - oncologie en Prof. Dr. Geneviève Laureys, afdelingshoofd Kinderhemato - oncologie, de verzoekende partij zetten vet)

De derde verzoekende partij is eveneens in behandeling bij Dr. Nolf, psycholoog bij het UZ Gent. Door de negatieve beslissing betreffende de medische regularisatieaanvraag ervaart de derde verzoekende partij veel angst en stress, hetgeen ook blijkt uit het medische verslag van Dr. Nolf:

"Ik zag vandaag Elena op consultatie. Het gezin heeft vorige week te horen gekregen dat ze niet langer in België kunnen blijven.

Elena ervaart heel veel stress ten gevolge van deze beslissing (kan zich niet concentreren op school; kan niet slapen). In functie van het behoud van haar gezondheid vindt ze het helemaal niet haalbaar om terug te keren naar haar land van herkomst, Kosovo. Ze uit heel veel angst. Maar zich ongerust over de gezondheidszorg aldaar mocht ze hervallen, mocht er een probleem optreden met betrekking tot haar prothese, de kinesithérapie die ze nodig heeft, ... Elena vertelt helemaal geen vertrouwen te hebben in de gezondheidszorg in Kosovo. Ze uit de angst om te sterven door een tekort aan goede gezondheidszorg. "

(stuk 5, medisch verslag dd. 11 maart 2014 Dr. Nathalie Nolf, psycholoog).

De toestand van de derde verzoekende partij is blijft bijgevolg ernstig. Dit blijkt bovendien eveneens uit de talrijke medische attesten die de verzoekende partijen naar aanleiding van hun medische regularisatieaanvraag voorlegden en nastuurden.

Bijgevolg kunnen de verzoekende partij en zich niet zomaar naar het land van herkomst begeven en is het opleggen van een niet afdoende gemotiveerd bevel om het grondgebied te verlaten niet proportioneel.

Immers, uit de diverse medische attesten, dewelke zich in het administratief dossier van de verwerende partij bevinden, blijkt dat de derde verzoekende partij nood heeft aan gespecialiseerde zorgen.

Volgens het verslag van de arts - attaché van de verwerende partij dd. 25 februari 2014 (stuk 6) zou de behandeling van de derde verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Dit is evenwel geenszins het geval.

De ziekenhuizen zijn niet in staat om de derde verzoekende partij de juiste vorm van behandeling te geven. De verzoekende partij en hebben dit aan de lijve ondervonden, nu zij Kosovo dienden te verlaten voor adequatere medische begeleiding. Dit blijkt duidelijk uit het verslag voor medische behandeling in het buitenland dd. 25 augustus 2011 van het Universitair Ziekenhuis in Kosovo (stuk 7). Het verslag vermeldt:

"Osteosarcomes behandeling vereist toekenning van de maximale dosering van de Metotreksatit iv (12 g/m²). Toedienen van deze doses moeten worden gecontroleerd met serum concentratie van het geneesmiddel, aan gebrek van de geschikte apparatuur voor deze behandeling en de mogelijkheid van radiothérapie die moeten later gebruikt worden in andere fasen van de behandeling. Denken dat Elena zou moeten overgedragen worden aan een centrum met geavanceerde Hemato-oncologische in het buitenland voor verdere behandeling. "

(stuk 7)

Het verslag werd eveneens voorgelegd bij de medische regularisatieaanvraag dd. 12 december 2011 onder het stuk 10.

Ook uit objectieve informatie blijkt dat de gezondheidszorg in Kosovo ondermaats is. De derde verzoekende partij heeft nood aan gespecialiseerde zorgen. De derde verzoekende partij zal dit, gelet op gebrekkige ontwikkeling van de gezondheidssector in Kosovo, niet kunnen krijgen.

"Kosovo 's health care system is currently unable to provide adequate care for the following areas of treatment:

- cancer requiring radiotherapy or chemotherapy;
- any heart requiring surgery, including inserting pacemakers;

• eye surgery :

1. severe or chronic mental illness — there is no psychiatry institution with a locked ward in Kosovo.

(...)

The public health care system in Kosovo is still in a phase of post-war reconstruction. "

(stuk 8, Kosovo: 'Information on Return and Reintegration in the Countries of Origin - IRRICO II; Kosovo', dd. 1 december 2009, blz. 6 -

8.<http://imco.belgium.iom.int/images/stories/documents/kosovo%20edited.pdf>

toegankelijk op 20 januari 2014, de verzoekende partij en zetten vet).

"Health statistics in Kosovo are not always reliable, although there is general agreement that Kosovo has infant and peri-natal mortality rates which are extremely high by European standards. While the prevalence of communicable diseases is still high, the incidence of diseases of affluence is also increasing. In 2006, around 67.3% of deaths occurred at home and only 32.7% in hospital. In addition, environmental pollution and contamination is widespread and represents a serious hazard to health.

(...)

Kosovo has a low number of hospital beds (148,2 per 100,000 population), but also low occupancy rates ranging in 2006 from 75% to only 42%. The system is marked by shortages of drugs and, hence, the need for out-of-pocket payments. A number of serious medical conditions cannot currently be cured or treated in Kosovo, such as: leukaemia, kidney failure involving transplantation of organs, all types of cardio surgeries, severe eye diseases, and treatment of cancer curing radiotherapy.

Inequalities of access remain, especially in terms of limited access for those in rural areas and for the poor. Crucially, even if the poor and the rich pay roughly the same for health care, this represents some 13% of the total consumption for the poor and only 4% for the richest quintile. "

(stuk 9, "Social protection and social inclusion in Kosovo - under UN Security Council resolution 1244: Executive Summary, European Commission, oktober 2012, de verzoekende partijen zetten vet)

"Another problem facing patients in Kosovo is the limited availability and poor level of maintenance of medical equipment. Indeed, BIRN's monitors found that, in many cases some of the most important medical equipment was out of order. (...)

The limited supply of pharmaceuticals constitutes another major problem for Kosovo's healthcare system. All the patients and relatives interviewed by BIRN reported that they pay for their own medication. (...)

During the research period, BIRN monitors noticed that most of Kosovo's health institutions are not cleaned to a high standard. For instance, Gjakova Hospital is cleaned by a private company, yet is very untidy and unsanitary in places. Most other departments at Peja Hospital are better, except for gynaecology, internal medicine, infectious disease and the special ambulance service. (...)

Despite heavy investment in Kosovo's health infrastructure since the war, the working conditions for medical professionals remain rather difficult (...)

"A further problem is the limited number of medical staff in some institutions, especially specialist doctors. "

(stuk 10, "Report on Kosovo's Healthcare system", BIRN, november 2009, verzoekende partijen zetten vet)

"Kosovo has no health insurance system. Although its citizens have free access to public health care, many health services and drugs need to be paid for by the individuals themselves. Despite the significant investments made with the support of the international and NGO community, the International Federation of the Red Cross (IFRC) assessed the healthcare system in Kosovo as unable to cater for the basic current health need, the healthcare provision as highly deficient and access to specialized health service as very limited. The European Research Centre for Anti-Corruption and State-Building (ERCAS) reports that there is widespread corruption in Kosovo with regard to access to basic public services, including health care, but also education and public administration. Bribes and gifts commonly offered to doctors are being justified by low salaries of doctors, judges and teachers; refusals by doctors to treat patients without payments of a bribe were reported. "

(stuk 13, "Asylum applicant from the western Balkans comparative analysis of trends, push - pull factors and responses", European Asylum Support Office, 19 november 2013, de verzoekende partijen zetten vet)

The healthcare structures in Kosovo can at present stage not provide health for all, the problem being most notably in rural areas, and large parts of the population have no access to healthcare services or health information. A comprehensive review or analysis of the health situation in Kosovo is yet to be conducted. Despite the significant investments made with the support of the international and NGO community, the healthcare system in Kosovo is not able to cover even the basic health needs at present. There remain significant deficiencies in the provision of healthcare services, and extremely limited access to specialized health services to the whole of the population. (...)

The official health care system currently procures only essential drugs needed for the common condition. Consequently, many patients with rare, chronic diseases (e.g. lack of growth hormone, hemophilia, HIV/AIDS) will not be able to find the drugs they need in the public health care institutions or in the state pharmacies, except drugs/medicine from the essential list, as approved by the MoH.

Private pharmacies may be able to import the drugs they need but they are likely to be expensive and the supply may be uncertain. Patients with conditions that require regular laboratory control (e.g. transplantation patients taking immunosuppressive drugs) may not be able to find the necessary laboratory tests. "

(stuk 14, "Country Fact sheet Kosovo", IOM International Organization for Migration, juni 2013, de verzoekende partijen zetten vet).

"Sources describe social services in Kosovo as "very poor" (BIRN14 Mar. 2013) or "very weak" (UN 20 Mar. 2013). According to the UN Women advisor, everyone has access to social services, including single women, but "basic needs are not fulfilled by the state" (ibid.). She said that there is no health insurance in Kosovo, but that everyone is allowed to receive services at the public hospitals (ibid.). Similarly, the Executive Director of the Kosovar for Gender Studies Center said that women have equal access to social services, but that many of the systems for social services were destroyed during the war and are being rebuilt slowly (KGSC 27 Mar. 2013).

According to the BIRN director, the education and health care systems in particular suffer from "nepotism and corruption " and most people need to have political connections or pay bribes to receive services that are supposed to be free. "

(stuk 15, "Kosovo: situation of single women in Pristina, including their ability to access employment, housing, and social services; whether Catholic Albanian women would face particular challenges accessing housing, employment and social services when relocating to Pristina from a different area of Kosovo", Immigration and Refugee Board of Canada, 8 april 2013, toegankelijk op 20 januari 2014, de verzoekende

partijen zetten vet).

"Afgezien van de twijfelachtige kwaliteit van de behandelingen in het algemeen, zijn er veel gezondheidsproblemen die in Kosovo niet kunnen worden behandeld. Dit omvat:

(...)

behandeling van kanker - therapie met bestraling en verschillende types van chemotherapie.

Volgens het rapport dat door IOM heeft uitgegeven; kan de gezondheidszorg voor de volgende ziekten geen adequate behandeling aanbieden:

- kanker - er is nood aan bestralingstherapie en chemotherapie.

Het universitaire ziekenhuis dan de best gekwalificeerde behandeling dient te kunnen verstrekken, heeft volgens Migrationsverket/ de Vreemdelingendienst geen oncologische of cardiologische kliniek en patiënten die een behandeling met bestraling en hartchirurgie nodig hebben, krijgen geen behandeling (Migrationsverket/ Dienst Vreemdelingenzaken). "

(stuk 16, "Thematische aantekening Kosovo: Gezondheidszorg", Landinfo, dd. 5 maart 2010, de verzoekende partijen zetten vet).

"The health system in Kosovo is severely under-funded. Hospitals lack specialist equipment and there is a widespread shortage of medicines and other essentials.

Many doctors and nurses lack training in modern techniques and practices. "

(stuk 17, "Foreign travel advice Kosovo", Gov. UK, toegankelijk op 3 april 2014, de verzoekende partij zetten vet)

De derde verzoekende partij dient bij een herval, en als zij enige kans wil hebben op overleving chemotherapie, te volgen. In Kosovo kan deze behandeling zonder enige twijfel niet plaatsvinden, aangezien de hoge kostprijs en wegens het niet beschikbaar zijn van adequate geneesmiddelen.

"Many patients say they are frustrated by poor services, an indifferent attitude on the part of medical personnel, and a lack of medications. A former Kosovo ombudsperson, Hilmi Jashari, says scarce government funds are a major source of the problem.

"Financial difficulties, however, cannot justify inhumane treatment of patients in the clinics, "Jashari said. Patients report being routinely advised by their doctors to take their problems elsewhere (...). "

(stuk 11, "Kosovo health care gets a poor prognosis", SETimes.com, 7 april 2011, verzoekende partijen zetten vet)

"Er bestaat een lijst van basismedicijnen, dat medicijnen opsomt die gratis verkrijgbaar zijn voor de tweedelijns- en derdelijnsgezondheidszorg en eveneens een lijst van grondstoffen die door het Ministerie voor Gezondheid moeten worden geleverd. ... De bevoorrading echter is meestal ontoereikend, de patiënten moeten die in privé-apotheken gaan zoeken en moeten ze zelf betalen. Bovendien kunnen in de publieke instellingen belangrijke procedures in de diagnose en de behandeling heel dikwijls niet worden uitgevoerd omwille van een tekort in de bevoorrading. Er is recente verbetering

merkbaar in de bevoorrading, maar tegelijkertijd is men erg bezorgd over de duurzaamheid van deze verbetering. "

(stuk 18, "Landenfiche Kosovo", Caritas International, dd. januari 2010; de verzoekende partijen zetten vet).

"Die Preise verschiedener Dienstleistungen im öffentlichen und privaten Sektor werden unten aufgeführt. Neben den reinen Behandlungskosten dürfen jedoch auch Transportkosten nicht vergessen werden. Viele Behandlungen und Medikamente sind nicht gleichermassen auf alle Regionen verteilt oder nur in städtischen Zentren verfügbar. Der regelmäßige Transport dorthin ist aufwendig und teuer, was die medizinische Versorgung erschweren oder sogar verhindern kann.

(...)

Die hier aufgeführten Preise wurden von der SFH zwischen 2007 und 2010 vor Ort erhoben. Die nachfolgende Tabelle enthält die Preise für Untersuchung und Behandlung häufiger physischer und psychischer Erkrankungen. Die Preise mögen für westeuropäische Verhältnisse tief erscheinen, aber es ist wichtig, sie in Relation zu der hohen Arbeitslosigkeit (43 Prozent der arbeitsfähigen Bevölkerung) und den tiefen Löhnen (248 bis 300 Euro) zu setzen. "

(stuk 19, "Kosovo: update Zur Lage der medizinischen Versorgung", Schweizerische Flüchtlingshilfe, dd. 1 september 2010).

Naast de uitermate ontoereikendheid in de gezondheidszorg op vlak van beschikbaarheid, wordt de toegang eveneens extreem bemoeilijkt omwille van armoede en tekorten in medicatie... De arts - attaché stelt van de verwerende partij stelt in haar medisch verslag dd. 25 februari 2014 (stuk 6) het volgende:

"betreffende de medische opvolging van betrokkene, uit (1) blijkt dat er oncologen zijn. Uit (2) blijkt dat er beeldvorming (zoals een CT - scan) mogelijk is waarmee de opvolging van een eventueel recidief kan worden verzekerd. "

(stuk 6)

Er dient op gewezen te worden dat deze informatiebron niet aantoont dat opvolging door specialisten én de medicijnen tevens toegankelijk zijn. Wat de wachtermijnen zijn om van de beschikbare zorgen te kunnen genieten en wat de kostprijs (zie ook hierna) is voor noodzakelijke behandelingen en medicijnen, worden niet aangehaald.

De aangewende informatie van International SOS van de arts — attaché van de verwerende partij is aldus onvoldoende en toont de toegankelijkheid van medische zorgen in hoofde van de derde verzoekende partij geenszins aan.

Verder haalt de arts -attaché aan "Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar de gezondheidszorgen worden geleverd en gefinancierd door de overheid vanuit het algemene budget" (stuk 6). Dit stemt evenwel niet overeen met de realiteit. Immers, de bron die de verwerende partij hiervoor gebruikt is de "Assembly of Kosovo", Law no. 2004/4, Kosovo Health Law". Een verwijzing naar een Kosovaarse wet betreffende de gezondheidszorg kan bovenstaande vaststellingen betreffende de manifeste ontoereikend van de Kosovaarse gezondheidszorg niet wijzigen. Een wet is slechts theorie en zegt niets over de praktijk.

Wat de toegankelijkheid van de medicijnen betreft houdt de arts - attaché in haar verslag voor dat "er op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen (...). De beschikbaarheid van de medische medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft" (stuk 6)

De verwerende partij verwijst hiervoor in haar bronnen naar een rapport van IOM - Country Fact Sheet, juni 2011. In hetzelfde rapport lezen we evenwel het volgende:

"Consequently, many patients with rare, chronic diseases (e.g. lack of growth hormone, hemophilia, HIV/AIDS) will not be able to find the drugs they need in the public health care institutions or in the state pharmacies, except drugs/medicine from the essential list, as approved by the MoH.

Private pharmacies may be able to import the drugs they need, but they are likely to be expensive and the supply may be uncertain. Patients with conditions that require regular laboratory control (e.g. transplantation patients taking immunosuppressive drugs) may not be able to find the necessary laboratory tests. "

(stuk 12, "Country Fact Sheet - Kosovo", International Organization for Migration, juni 2011, de verzoekende partijen zetten vet)

Gelet op hetgeen hierboven werd besproken houdt deze informatie betreffende de zogenaamde gratis beschikbaarheid van de basismedicijnen absoluut geen steek.

Bovendien, de medicijnen die alhier worden voorgeschreven door de behandelende artsen, kunnen in het land van herkomst van de verzoekende partijen niet zomaar ingeruild worden voor een vermeend equivalent. Ieder geneesmiddel is immers verschillend er is een verschil in kwaliteit.

De derde verzoekende partij naar haar land van herkomst terugsturen om aldaar de noodzakelijke gespecialiseerde zorgen te kunnen krijgen, wetende dat er geen behandeling beschikbaar is, maakt een schending uit van artikel 3 E.V.R.M.

Hoewel de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen ongegrond werd bevonden, ontslaat dit de verwerende partij niet van zijn motiveringsverplichting in de bijlage 13quinquies.

Daarenboven hebben de verzoekende partijen een schending van art. 3 EVRM aangehaald in hun medische regularisatieaanvraag en hebben zij onder andere daarom ook beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is momenteel hangende.

Gezien het hier om het invoeren van onder andere een fundamenteel mensenrecht gaat dient art. 13 EVRM dan ook te worden gerespecteerd.

De bestreden beslissingen van de verwerende partij zullen tot gevolg hebben dat de gezondheids-toestand van de derde verzoekende partij in ernstig gevaar worden gebracht.

De verzoekende partijen hebben immers aangetoond dat de noodzakelijke behandeling niet voorhanden is in het land van herkomst. De verwerende partij diende hier oog voor te hebben.

Indien zij deze gegevens in rekening had gebracht had zij de bestreden beslissingen niet genomen. De verwerende partij is tevens op de hoogte van de motivering die werd toegepast op de 9ter Vw. aanvraag en de stand van de huidige rechtspraak daaromtrent.

Gelet op het feit dat een schending van art. 3 EVRM werd ingeroepen door de verzoekende partij en en de beroepsprocedure nog hangende is, vormen de bestreden beslissingen in wezen een schending van art. 13 EVRM (RvV, nr. 100 506, 5 april 2013).

Bovendien staat de persoonlijke gezondheidstoestand sowieso op een hoog vaandel, nu zelfs zonder procedures omtrent de medische situatie en eventuele beslissingen daaromtrent de verwerende partij dient rekening te houden met de medische elementen (RvV, nr. 74 396 31 januari 2012).

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds beslist heeft dat in elk geval, zelfs ongeacht daartoe gevoerde procedures, de gezondheidssituatie van de vreemdeling aan een rigoreus onderzoek vanwege de verwerende partij te worden onderworpen om zeker te zijn dat zich geen schendingen zouden kunnen voordoen van art. 3 EVRM. (RvV, 31 januari 2012, nr. 74 396). In casu werd geen enkel onderzoek gevoerd niettegenstaande de verplichting in art. 74/13 Vw. De bestreden beslissing staat hierdoor des te meer in wanverhouding met het beoogde doel (KI Brussel, 9 maart 2012). Dergelijke afwegingen dienen inderdaad in de bestreden beslissing zelf te worden gemaakt en te worden gemotiveerd.

Er dient in dit geval ook rekening te worden gehouden met artikel 6 van de terugkeerrichtlijn daar waar het volgende wordt bepaald:

"De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming t t verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming t t legaal verblijf (...) Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlening van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt. "

Dit is in casu niet gebeurd.

De bestreden beslissingen zijn bovendien een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 24 van de Grondwet, van het recht op onderwijs voorzien door artikel 2 van het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het billijkheids- en redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Artikel 2 van het Toegevoegd Protocol nr. 1 van het E.V.R.M. stelt dat "niemand het recht op onderwijs zal worden ontzegd

Dit recht wordt eveneens gewaarborgd door artikel 24, § 3 van de Grondwet:

"ieder heeft recht op onderwijs, met eerbiediging van de fundamentele rechten en vrijheden. (...). "

Uit artikel 7 alsook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar bestreden beslissing, de plicht had om hogere rechtsnormen in rekening te nemen en bijgevolg afdoende te motiveren in beslissing zelf, overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en dit gelet op de prangende situatie waarin de verzoekende partij en zich bevinden. Dergelijke afweging werd door de verwerende partij in de bestreden beslissing niet gemaakt.

De garanties voor een recht op onderwijs, die bovendien in een internationaal wettelijk kader zijn vastgesteld, kunnen niet meer verwezenlijkt worden indien de verzoekende partij van de ene op de andere dag dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

De derde verzoekende partij volgt op dit moment voltijds onderwijs bij de school Sint - Jozefinstituut Handel & Toerisme te 8000 Brugge, Zilverstraat 26 (stuk 20). Ailes verloopt zeer vlot. De derde verzoekende partij is een voorbeeldige leerlinge die zeer goede resultaten behaalt (stuk 20). De derde verzoekende partij is ook uitermate geëngageerd om de Nederlandse taal te leren. Zo heeft zij tijdens de zomer van 2013 een zomerschool gevolgd met Nederlandse lessen voor anderstalige nieuwkomers (stuk 21). Daarnaast heeft zij ook "Frans voor beginners" gestudeerd (stuk 21).

Door aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 1, bijlage 13quinquies) te betekenen zorgt de verwerende partij ervoor dat de derde verzoekende partij haar opleiding in België niet meer zal kunnen voltooien. Dit is in strijd met de beginselen van "recht op onderwijs", zoals voorzien in artikel 24 van de Grondwet en artikel 2 van het toegevoegd protocol nr. 1 van het E. V.R.M.

De houding van de verwerende partij is onverantwoord, en schendt op die manier het billijkheids - en redelijkheidsbeginsel.

De lessen die aan de derde verzoekende partij worden gegeven zijn in het Nederlands. Het is onmenselijk om de verzoekende partijen, na hun jarenlang verblijf in België, terug gedwongen te repatriëren naar het land van herkomst.

Niet alleen is de mogelijkheid tot studeren in Kosovo ondermaats, maar ook zou dit tot gevolg hebben dat de derde verzoekende partij zich niet meer ten voile zou kunnen ontwikkelen. De derde verzoekende partij zou zich bij gevolg niet meer kunnen voorbereiden op een actief, verantwoordelijk, leven als volwassene in een vrije samenleving. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie.

"The education system in Kosovo fails to address the pedagogical and skills training needs of Europe's youngest population, resulting in vast numbers of unemployed youth without the skills or training required of a growing economy. This DO will continue to focus on strengthening pre-university education, provide for participant training, and — if certain pre-conditions are met — work with the University of Pristina to improve management and pedagogy in key faculties. "

(stuk 22, "Kosovo: 2014 - 2018: country development coopération strategy, US AID from the American people, toegankelijk op 3 april 2014, te consulteren op

[http://www.usaid.gov/sites/default/files/documents/1863/CDCS Kosovo.pdf](http://www.usaid.gov/sites/default/files/documents/1863/CDCS_Kosovo.pdf))

"There is plenty to be unhappy with in Kosovo. International agencies put the national unemployment rate at between 35 and 45 percent. For young people, the figure is even higher - more than 65 percent of Kosovans aged 15 to 24 are without work (...) Not only are jobs scarce, but Kosovo's éducation system is failing to produce skilled graduates, says Abdixhiku. "

(stuk 23, "Students lead wide - ranging protests in Kosovo", D.W., 13 februari 2014, te

consulteren op <http://www.dw.de/students-lead-wide-rangmg-protests-in-kosovo/a-17427474>, de verzoekende partijen zetten vet)

"The éducation system in Kosovo, which is thought to integrate all members of society, remains ethnically divided, mainly owing to ideologically fraught textbooks that offer only the outlook of the majority ethnicity. Education in primary schools is conducted in five languages (Albanian, Serbian, Bosnian, Turkish and Croation), the education system remains underdeveloped, Higher education is offered mainly in the

capital and in Serbian - speaking northern Mitrovica. "

(stuk 24, "Kosovo Country Report", BTI 2014, te consulteren op [http://www.bti-proiect.de/uploads/tx_ipdownloads/BTI_2014 Kosovo.pdf](http://www.bti-proiect.de/uploads/tx_ipdownloads/BTI_2014_Kosovo.pdf). de verzoekende partijen zetten vet)

Het gebrekkig onderwijssysteem in Kosovo zal er voor zorgen dat de derde verzoekende partij onmogelijk de opleiding in het land van herkomst zal kunnen verderzetten.

De werkmethode die de verwerende partij hier heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat de scholing van de derde verzoekende partij door de beslissing van de verwerende partij op een helling zal komen te staan. De hierboven vermelde rechtsregels worden zonder meer geschonden."

Gezien hun onderlinge samenhang, worden beide middelen samen onderzocht en besproken.

4.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van “het” algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet, enerzijds, en wordt gemotiveerd dat de verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Dit zijn de determinerende motieven waarop de bestreden bevelen zijn gesteund. Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.4. De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

4.5. Verzoekers beginnen hun betoog met een verwijzing naar artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet. Daarbij moet eerst worden opgemerkt dat verzoekers terecht opmerken dat artikel 74/13 de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Hiermee tonen zij echter zelf aan dat zij zich niet meer dienstig op de directe werking van deze bepaling van de richtlijn kunnen beroepen.

Verzoekers vervolgen hun betoog en stellen dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motiveringsplicht volgt. Hierin kunnen verzoekers niet geheel worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*” In de tekst van deze bepaling kan geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor de gemachtigde worden gelezen. Wel blijkt uit de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet dat er rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Raad als annulatierechter wel kan nagaan of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen.

4.6. Verzoekers verwijzen concreet naar de bottumor die bij hun minderjarige dochter werd vastgesteld, de medische regularisatieaanvraag die op 26 februari 2014 ongegrond werd verklaard en het gegeven dat de beroepsprocedure hiertegen nog hangende is.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de chronologie van de feiten zeer duidelijk blijkt dat de gemachtigde wel rekening heeft gehouden met gezondheidstoestand van de minderjarige dochter, aangezien de bestreden bevelen van 18 maart 2014 pas werden gegeven nadat de medische regularisatieaanvraag op 26 februari 2014 ongegrond werd verklaard. In zoverre aan artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn enige directe werking kan worden toegedicht, blijkt hieruit dat de gemachtigde heeft gehandeld conform deze bepaling en pas een 'terugkeerbesluit' heeft uitgevaardigd nadat de medische regularisatieprocedure was afgerond. Een schending van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn wordt niet aangetoond. Zoals eerder gesteld, aangezien er in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen bijzondere motiveringsplicht kan worden gelezen, diende er hierover verder niet uitdrukkelijk te worden gemotiveerd in de bestreden bevelen.

Wat betreft de hangende beroepsprocedure, merkt de Raad op dat beroepen bij de Raad ingesteld tegen negatieve humanitaire verblijfsbeslissingen in beginsel geen schorsende werking kennen en niet verhinderen dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsbeslissing wordt genomen.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekers tegen de bestreden bevelen in wezen hetzelfde betoog hanteren als in hun beroep tegen de beslissing van 26 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Hierbij moet worden benadrukt dat het beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing werd verworpen bij arrest nr. 125 844 van 20 juni 2014.

Uit dit arrest blijkt dat verzoekers er met dit betoog niet in slaagden om aan te tonen dat op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd vastgesteld dat (i) de behandeling van de minderjarige dochter met succes werd afgerond, (ii) dat een behandeling niet langer nodig is maar enkel opvolging en (iii) dat deze opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo middels oncologen en medische beeldvorming waardoor de opvolging van een eventueel recidief is verzekerd zodat *"Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."*

4.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, motiveerde de Raad als volgt:

"In casu, waar de beweerde schending van artikel 3 EVRM verbonden is met de medische situatie van verzoekers' dochter, wijst de Raad er op dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Het is aan verzoekers om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hun minderjarige dochter bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non in casu, aangezien verzoekers niet op ernstige en concrete wijze betwisten of weerleggen dat de behandeling van de minderjarige dochter succesvol is afgerond en dat een behandeling niet langer nodig is. Nu zij dit niet doen, verduidelijken zij ook niet welk belang zij hebben bij het onderdeel van het middel dat betrekking heeft op de voorgehouden ontoereikende beschikbaarheid en toegankelijkheid van medicatie en kankerbehandelingen in Kosovo.

Daarenboven benadrukt de Raad dat hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, er toch geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek.

Indien er geen vergeworderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van de aandoening blijkt, hoeft er in het kader van artikel 3 van het EVRM derhalve geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632). Verzoekers tonen niet aan dat er in casu sprake is van een ernstige kritieke gezondheidstoestand in de zin van artikel 3 EVRM.

Voorts volgt uit de rechtspraak van het EHRM dat wanneer een medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, zelfs indien deze van mindere kwaliteit is dan in de Verdragssluitende Staat

waar de vreemdeling zich bevindt (EHRM 29 juni 2004, nr. 7702/04, Salkic e.a. v. Zweden; EHRM, 27 september 2005, nr. 17416/05, Hukic v. Zweden en EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing) en zelfs indien deze aanzienlijk veel geld kost (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden en EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland), er geen sprake is van de “zeer uitzonderlijke omstandigheden” die toelaten om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. Het feit dat deze medische behandeling minder toegankelijk is dan in een Verdragsluitende Staat, is geen beslissend element in het licht van artikel 3 van het EVRM (EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60, EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51). Het volstaat in deze dus dat de vereiste opvolging aanwezig is, wat niet wordt betwist. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt bijgevolg in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.”

Nu een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, wordt ook niet aangetoond dat er geen nauwkeurig onderzoek heeft plaats gehad. In de afwezigheid van een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM, kan bijgevolg de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden ingeroepen noch worden weerhouden (zie EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 288).

4.8. Verzoekers verwijzen naar het recht op onderwijs zoals gegarandeerd in de Grondwet en het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM. Door de bestreden bevelen zal hun minderjarige dochter haar opleiding in België niet meer kunnen voltooien wat volgens hen in strijd is met het recht op onderwijs.

Daargelaten de vraag uit artikel 24 van de Grondwet en artikel 2 van het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM een zeker non-refoulement verbod kan worden afgeleid, benadrukt de Raad dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) De Raad stelt vast dat verzoekers niet betogen dat er in hun land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen, evenmin betogen verzoekers dat hun minderjarige dochter gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden. Voorts houden verzoekers ook niet voor dat er onoverkomelijke taal-, cultureel of sociaal gebonden hinderpalen bestaan die de voorzetting van de opleiding van hun dochter in hun land van herkomst onmogelijk maken en evenmin beweren verzoekers dat hun dochter, na onderwijs in België te hebben gevolgd, door haar opleiding in Kosovo verder te zetten onomkeerbare nadelige gevolgen zou lijden.

Verzoekers betogen wel dat het onderwijs in Kosovo ondermaats is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Een schending van artikel 24 van de Grondwet of van artikel 2 van het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM wordt niet aangetoond.

4.9. Uit wat hierboven werd besproken, kan worden besloten dat een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet niet wordt aangetoond. Verzoekers tonen ook niet aan dat de gemachtigde de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissingen zijn tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijk wijze heeft besloten tot afgifte van de bestreden bevelen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Evenmin wordt een schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES